

Arrest

nr. 265 654 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1977 in X, El Salvador. U vervulde uw studies en behaalde er een bachelordiploma. Na uw studies ging u aan het werk. In 2003 stapte u in het huwelijk met (...). Samen kregen jullie twee kinderen, (...) werd geboren op 21 december 2004 en (...) kwam ter wereld op 30 november 2008. U was werkzaam als kwaliteitscontroleur- en verzekeraar bij de luchtvaartmaatschappij Avianca in San Salvador. Uw vrouw

werkte eveneens voor dezelfde luchtvaartmaatschappij als analiste van de organisatiecultuur. Jullie kinderen gingen in San Salvador naar een privéschool in het centrum van de stad.

In de laatste week van de maand juli in 2014 werd er laat op de avond luid op de garagepoort van jullie woning geklopt. Jullie lagen allemaal reeds te slapen en u en uw echtgenote schrokken wakker van dit plotse geluid, jullie verwachtten immers niemand nog op dit uur. Jullie hoorden verder echter niets meer, maar bleven wel de hele nacht op jullie hoede. De volgende ochtend vond u in de brievenbus een stukje papier waarop neergepend stond dat ze naar u op zoek waren, dat ze die avond zouden terugkomen en dat het beter zou zijn als jullie zouden vertrekken. Onderaan werd het ondertekend door de bende 18. U was erg geschrokken en had erg veel moeite om uw gevoelens onder controle te houden. U toonde het papiertje aan uw vrouw, maar jullie lieten niets blijken aan de kinderen. Die avond laat werd er opnieuw op de garagepoort geklopt, waarop u naar buiten ging. Uw echtgenote bleef binnen. U keek door het kijkgaatje naar buiten en zag vier jongeren. Zij spraken u aan met uw volledige naam en vermeldden ook de namen van uw vrouw en kinderen. Ze wisten verder reeds veel informatie over u en uw gezin. De jongeren gingen verder dat het een gevaarlijke buurt was en dat u hen moesten betalen zodat zij konden instaan voor uw veiligheid en die van uw gezinsleden. Ze eisten 200 dollar per maand. Indien u zou praten met de politie of het parket, zouden ze jullie vermoorden. Op het einde van de week kwamen de bendeleden de geëiste 200 dollar ophalen. Sindsdien moesten jullie maandelijks 200 dollar overmaken aan de bende.

De afpersing zorgde voor een uiterst stressvolle situatie in uw gezin. U en uw vrouw deden er echter alles aan opdat jullie kinderen niets zouden merken van het hele gebeuren. In januari 2015 leidde de aanhoudende omstandigheden en bijhorende stress tot een zenuwinzinking bij uw echtgenote. Ze belandde een week in het ziekenhuis met zware migraineaanvallen en was gedurende een periode niet in staat om voor zichzelf te zorgen. U nam de zorg voor uw echtgenote op zich en ze beterde langzamerhand en herstelde volledig. In die periode nam u de beslissing om te verhuizen uit de wijk, de situatie daar bleek immers duidelijk nefast voor uw gezin. In maart 2015 verhuisden u, uw echtgenote en jullie kinderen naar uw moeder in een andere wijk in San Salvador. Daar woonden jullie vervolgens samen met uw moeder en uw broer tot jullie vertrek uit het land.

Ondertussen kon uw vrouw opnieuw aan het werk, zij het dan voorlopig nog deeltijds. Enkele dagen nadat uw gezin zich bij uw moeder had geïnstalleerd, in de tweede week van maart 2015, werden u en uw echtgenote aangevallen toen jullie op weg waren naar jullie werk. U had die maandagochtend de auto net langs de kant van de weg geparkeerd, toen jullie plots werden benaderd door vier personen die jullie tegen jullie wagen aanduwden. U kreeg een stomp in de maag en een van de vier haalde een wapen boven. Jullie werden uitgescholden en een van de belagers zei dat ze jullie zouden doden. U smeekte voor jullie leven. Toen u wilde opkijken, werden u en uw echtgenote aangemaand om naar de grond te kijken. De man duwde zijn wapen in uw maag en zei dat jullie nu 400 dollar per maand zouden moeten betalen omdat jullie niet hadden gezegd dat jullie de vorige woning hadden verlaten, de eerste 400 dollar zou diezelfde namiddag nog overhandigd moeten worden. De bendeleden maakten zich daarna uit de voeten. U en uw echtgenote waren zeer onder de indruk en reden terug naar het huis van uw moeder. In de namiddag keerde u alleen terug naar dezelfde plaats vlakbij uw werk met het gevraagde bedrag op zak. Toen u aankwam, stapten enkele bendeleden uit een andere auto, namen het geld en vertrokken weer. Een tweetal weken later, op 30 maart 2015, werd u een laatste keer geld afhandig gemaakt. U had net gedaan met werken en was op weg naar uw auto om naar huis te gaan, toen u langs achteren werd benaderd door een persoon die u het geëiste bedrag vroeg. U gaf 400 dollar, de dader reed weg in een auto en u zette vervolgens uw weg naar het huis van uw moeder verder. U gaf uw ontslag en bent nadien niet meer teruggekeerd naar uw werk. Uw echtgenote bleef wel aan de slag, maar werkte van thuis uit. Jullie besloten dat het beter zou zijn om El Salvador te verlaten en kwamen niet meer veel buiten.

Op 11 september 2015 verliet u El Salvador en reisde u met een toeristenvisum met het vliegtuig naar de Verenigde Staten. U vestigde zich in Californië en ging er aan het werk. Uw echtgenote en jullie twee kinderen bleven bij uw moeder wonen in San Salvador. Zij zouden u vervoegen in de Verenigde Staten wanneer u er wat gesetteld zou zijn. In de tussentijd bleef uw vrouw aan het werk voor Avianca, waarvoor ze nog een werkreis naar Colombia diende te maken in oktober 2015, en werkten de kinderen hun schooljaar af. Op 13 januari 2016 reisden ook uw echtgenote en jullie kinderen naar de Verenigde Staten. Jullie bleven vervolgens gedurende enkele jaren op illegale wijze in het land wonen. Door de toenmalige politiek van voormalig president Trump, besloten jullie na verloop van tijd de Verenigde Staten te verlaten. Op 14 november 2019 reisden u, uw echtgenote en jullie kinderen met het vliegtuig

via Parijs naar België. Vervolgens deden jullie op 18 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw gezin zullen worden ontvoerd en vermoord door de bende 18.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en de paspoorten van jullie twee kinderen, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, twee werkcertificaten vanwege Avianca betreffende u en uw echtgenote en twee aanbevelingsbrieven vanwege twee voormalige werkgevers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw gezin zullen worden ontvoerd en gedood door de bende 18 nadat u gedurende enkele maanden in 2014 en 2015 door enkelen van hun leden zou zijn afgeperst maar uiteindelijk zou zijn gestopt met de geëiste bedragen te betalen (CGVS, p. 24-25). Uw echtgenote schuift tijdens haar persoonlijk onderhoud dezelfde vrees naar voren en geeft bij uitbreiding te kennen dat ze een vrees koestert ten aanzien van alle aanwezige criminele bendes (CGVS echtgenote, p. 18).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

De door u ingeroepen problemen, de zogenaamde afpersing en de vermeende bedreigingen vanwege de bende 18, blijken onvermengd crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geviséerd in El Salvador, aangezien u niet over een specifiek profiel beschikt waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden geviséerd. U was nooit lid of sympathisant van een politieke partij of een andere groepering, uw echtgenote evenmin (CGVS, p. 7; CGVS echtgenote, p. 7). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient het CGVS echter vast te stellen dat uw verklaringen en die van uw echtgenote verschillende doorslaggevende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig op de helling doen komen te staan, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie naar voren geschoven asielmotieven en vrees. Bijgevolg kan er wat u en uw gezin betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden afgeleid.

Het CGVS kan immers geen enkel geloof hechten aan het gegeven dat de bende u en uw gezin ooit werkelijk gericht zou hebben willen treffen, dat zij jullie specifiek in het vizier zouden hebben gehad of dat dit zich in de toekomst ooit nog zou kunnen voordoen. Om te beginnen geeft u zelf reeds te kennen dat er geen enkele aanleiding zou geweest zijn voor de vermeende afpersing die jullie te beurt zou zijn gevallen in 2014 en 2015. Er zou zich geen enkel specifiek motief wat jullie betreft hebben voorgedaan, dan wel zou het nu eenmaal de courante gang van zaken zijn geweest in de wijk (CGVS, p. 19-20). U maakt bovendien geheel niet aannemelijk dat de bende werkelijk ooit gericht op zoek zou zijn geweest naar u en uw gezin nadat jullie de wijk hadden verlaten en u uw werk had opgegeven. Uw gezin bleef immers na 30 maart 2015, de dag waarop u voor het laatst met de bende zou zijn geconfronteerd, nog vele maanden in San Salvador wonen op het adres van uw moeder, nooit kenden jullie nog enige problemen of hebben jullie ooit iets gemerkt van enig bendelid (CGVS, p. 20-21, p. 23). Dat jullie amper nog buiten zouden zijn gekomen, kan betrekkelijk weinig overtuigen (zie infra). Indien u en uw echtgenote werkelijk voor ontvoering en zelfs jullie leven dienden te vrezen, dan mag het enigszins verbazen dat jullie niet eerder het land zouden zijn ontvlucht. Bovendien kan de opmerking worden gemaakt dat indien men u werkelijk in de gaten had willen houden en u nog verder in het vizier zou hebben gehad, men makkelijk het adres van uw moeder eveneens had kunnen terugvinden. U zou namelijk na beide vermeende confrontaties in de buurt van uw werk daaropvolgend meteen rechtstreeks zijn teruggekeerd naar het huis van uw moeder (CGVS, p. 17, p. 23). U was met andere woorden makkelijk te traceren indien de bende u werkelijk ooit nog zou hebben willen raken en uw nieuwe verblijfsadres te weten zou hebben willen komen, in casu quod non. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat ook uw (schoon)familieleden in El Salvador nooit enige problemen zouden hebben gekend ingevolge de uwe, nooit hebben zij problemen gehad tout court (CGVS, p. 20-21; CGVS echtgenote, p. 10). Afgezien van niet-gerelateerde gezondheidsproblemen, gaat tot op heden alles goed met uw moeder en uw broer, die aan het werk is (CGVS, p. 10, p. 11). Zij wonen nog steeds op hetzelfde adres als datgene waar u en uw gezin gedurende maanden in 2015 onderdak hadden gevonden (CGVS, p. 5), hetzelfde adres waarop de bende hen eenvoudig had kunnen terugvinden indien ze dit had gewild. Het feit dat u en uw gezin nog maanden op een adres in de hoofdstad konden blijven wonen zonder ook maar een bendelid te hebben tegengekomen en het feit dat ook uw familie en uw schoonfamilie gedurende vele jaren, uw vermeende problemen dateren intussen immers reeds van zes jaar geleden, nooit enige problemen zouden hebben gehad, ondergraaft danig de door u vooropgestelde asielmotieven en vrees.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ernstig in het gedrang gebracht door de vaststelling dat het door u en uw gezin gestelde gedrag na de laatste vermeende problemen in maart 2015 in wezen geheel niet in overeenstemming valt te brengen met de vrees die u vooropstelt. Zo mag het om te beginnen ronduit verbazen dat u het advies van de familievriendin, een directrice bij de PNC, eenvoudigweg in de wind zou hebben geslagen (CGVS, p. 24). Deze directrice zou u immers vanuit haar hoedanigheid bij de PNC hulp hebben aangeboden, ze zou jullie jullie aangeraden om klacht neer te leggen en stappen ter bescherming te ondernemen en zou jullie hierin hebben willen begeleiden. Dat jullie zouden hebben geweigerd om hierop in te gaan, brengt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen serieus aan het wankelen. Angst biedt hiertoe geen afdoende verschoning.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, kunnen uw beweringen zijnde dat uw gezin zich in de periode tussen 30 maart 2015 en het vertrek uit El Salvador gedeisd zou hebben gehouden en dat jullie amper zouden

zijn buitengekomen niet overtuigen. Het doet tamelijk de wenkbrauwen fronsen dat u volledig stopte met werken en dat uw vrouw zich wendde tot telewerk om zich zo discreter op te stellen, maar dat jullie wel steevast jullie twee kinderen nog naar school lieten gaan (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote, p. 9). (...) en (...) bleven tot in oktober 2015 elke dag naar school gaan, steevast naar dezelfde school als waar ze reeds sinds jonge leeftijd schoolliepen in het centrum van de stad, ondanks dat de bendeleden reeds zouden hebben aangegeven dat ze hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 9-10; CGVS echtgenote, p. 13). Daarnaast hadden de kinderen verscheidene buitenschoolse activiteiten, ook nadat u zich reeds in de Verenigde Staten zou hebben bevonden. Dat u en uw echtgenote op die manier gedurende maanden nog de veiligheid van jullie kinderen in het gedrang zouden brengen terwijl jullie zelf thuis zouden zijn gebleven, doet sterk ongeloofwaardig aan. Uw bijkomende uitleg, dat het om een privéschool gaat die voorzorgsmaatregelen neemt voor de veiligheid (CGVS, p. 9), biedt geen verschoning. Jullie stelden immers gedurende maanden jullie kinderen nog steeds bloot op weg van en naar de school, hetgeen bovendien een uitstekende gelegenheid zou hebben gevormd voor de bende, die zou hebben geweten waar jullie kinderen schoolliepen, om jullie nieuwe verblijfsadres te weten te komen. Uw vrouw bleef bovendien ook nog tot haar vertrek uit het land aan het werk bij het bedrijf waarbij ze alreeds sinds 2002 aan de slag was (CGVS echtgenote, p. 8). (...) werkte dan wel voornamelijk van thuis uit, uit haar verklaringen komt evenwel naar voren dat zij nog steeds af en toe verplichtingen had die haar aanwezigheid vereisten op kantoor, waar jullie in maart 2015 nog door de bende zouden zijn teruggevonden. Daarbij kan nog worden toegevoegd dat u, uw echtgenote en de kinderen in juli 2015 nog een paspoort bekwamen (CGVS, p. 14; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Wederom dient te worden benadrukt dat, ondanks bovengenoemde observaties, jullie gezin nooit meer enige problemen zou hebben meegemaakt. De vaststelling dringt zich op dat indien de bende u en uw gezin werkelijk had willen treffen, ze hiertoe in wezen reeds ruim te kans hebben gehad, in casu quod non.

Uw geloofwaardigheid wordt finaal teniet gedaan door de vaststelling dat u en uw gezin in juli 2015, aldus nadat zich de problemen met de bende zou hebben voorgedaan, op vakantie zijn gegaan naar het buitenland. U, uw echtgenote en de kinderen reisden op 30 juli 2015 naar de Verenigde Staten om er even te gaan ontspannen en al eens te informeren welke mogelijkheden er waren voor jullie om zich later in het land te vestigen (CGVS, p. 11; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Ongeveer een week later, op 6 augustus 2015, vlogen jullie met z'n allen weer naar El Salvador, terug naar het huis van uw moeder. Dat u vrijwillig met uw vrouw en kinderen terugkeerde naar het land en de omgeving waar u zogenaamd voor ontvoering en de dood diende te vrezan, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid en doet zonder enige twijfel definitief afbreuk aan de door u geschetste vrees en asielmotieven. Uw echtgenote verliet bovendien nogmaals gedurende een tijdje, toen u zich reeds in de Verenigde Staten bevond, het land en wederom keerde zij zonder enige scrupules terug naar San Salvador. (...) reisde voor haar werk immers enkele dagen naar Colombia om er een evenement te organiseren, alweer niet bepaald discreet te noemen, tussen 25 oktober 2015 en 29 oktober 2015 (CGVS echtgenote, p. 11; zie paspoort in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens haar reis bleven jullie kinderen in San Salvador bij uw moeder. Het achterlaten van jullie kinderen in El Salvador, het land waarvan jullie beweren dat er zich wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade voordoet, zaait verdere twijfels. Het gegeven dat u in september 2015 alleen uit El Salvador bent vertrokken en dat u uw echtgenote en uw kinderen heeft achtergelaten op de plek waarvan u beweert dat ze er ten prooi zouden vallen aan ontvoering en moord, reflecteert evenzeer uiterst negatief op uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen, zijnde dat dit een erg moeilijke beslissing zou zijn geweest maar dat u zich er eerst moest settelen alvorens de rest van uw gezin u kon vervolledigen (CGVS, p. 11-12), kan niet overtuigen indien jullie in El Salvador werkelijk voor jullie leven dienden te vrezan. De bijkomende vaststelling dat u en uw gezin vervolgens gedurende meer dan vier jaar in de Verenigde Staten hebben gewoond zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 7, p. 13), brengt uw geloofwaardigheid eveneens op de helling. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen ervoor zorgt dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw beweringen omtrent de vermeende problemen met de bende en uw voorgehouden vrees die hieruit voortvloeit.

U stelt aanvullend dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door de criminele bendes te worden gevisieerd, gezien u heeft vernomen dat dit de praktijk is bij mensen die terugkeren uit het buitenland (CGVS, p. 25). Ook uw vrouw wenst te benadrukken dat veel Salvadoranen die naar hun land van herkomst terugkeren vervolgens door de bendes om het leven worden gebracht (CGVS echtgenote, p. 18).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kan de door u en uw echtgenote naar voren geschoven vrees ingevolge jullie zogenaamde problemen niet als geloofwaardig worden bestempeld. Daarbij maakt u geenszins aannemelijk dat specifiek u en uw gezin louter door een verblijf in het buitenland enigszins geviseerd zou worden. Zowel u als uw echtgenote beperken zich immers tot uiterst algemene beweringen, zijnde dat dergelijke zaken zich nu eenmaal voordoen en dat u dit vernomen zou hebben via nieuwsberichten (CGVS, p. 25; CGVS echtgenote, p. 18). Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Een algemene verwijzing naar een bepaalde situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het CGVS evenmin een vrees in uw hoofde of dat van uw gezin kan vaststellen ingevolge de problemen die uw kinderoppas zou hebben gekend (CGVS, p. 25). Zij zou in augustus 2015 na meer dan twintig jaar uw familie hebben verlaten omdat haar eigen familieleden toen bij een bende betrokken zou zijn geraakt. U kan niet zeggen welke bende dit dan wel zou zijn en of deze vermeende situatie op eender welke manier in verband zou kunnen worden gebracht met het asielrelaas dat u zelf aanbrengt (CGVS, p. 25). Hoe dan ook, uw eigen problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden en wederom dient het CGVS ernaar te verwijzen dat niemand van uw familie ooit enige problemen heeft gekend met de bendes (CGVS, p. 20). U maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat u of uw gezinsleden enige vreest zouden dienen te koesteren ingevolge de vermeende problemen van uw kinderoppas bijna zes jaar geleden.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar El Salvador.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezin betreft, u legde jullie paspoorten en identiteitskaarten voor, dient het CGVS op te werpen dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist. Uw huwelijksakte, de werkcificaten van Avianca en de aanbevelingsbrieven vanwege eerdere werkgevers zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Verder beschikt u over geen enkele verdere documentatie die uw verklaringen enigszins zouden kunnen staven (CGVS, p. 24).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 14 augustus 1979 in San Salvador, El Salvador. Daar groeide u aanvankelijk ook op, maar in 1989 ontvluchtte u als kind met uw ouders en uw zus het land omwille van de burgeroorlog. Jullie belandden in de Verenigde Staten, waar jullie internationale bescherming kregen toegekend. In 1993 keerden jullie terug naar El Salvador en vestigden jullie zich opnieuw in San Salvador.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot (...):

U, (...), verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 11 mei 1977 in San Salvador, El Salvador. U vervolgde er uw studies en behaalde er een bachelordiploma. Na uw studies ging u aan het werk. In 2003 stapte u in het huwelijk met (...). Samen kregen jullie twee kinderen, (...) werd geboren op 21 december 2004 en (...) kwam ter wereld op 30 november 2008. U was werkzaam als kwaliteitscontroleur- en verzekeraar bij de luchtvaartmaatschappij Avianca in San Salvador. Uw vrouw werkte eveneens voor dezelfde luchtvaartmaatschappij als analiste van de organisatiecultuur. Jullie kinderen gingen in San Salvador naar een privéschool in het centrum van de stad.

In de laatste week van de maand juli in 2014 werd er laat op de avond luid op de garagepoort van jullie woning geklopt. Jullie lagen allemaal reeds te slapen en u en uw echtgenote schrokken wakker van dit plotse geluid, jullie verwachtten immers niemand nog op dit uur. Jullie hoorden verder echter niets meer, maar bleven wel de hele nacht op jullie hoede. De volgende ochtend vond u in de brievenbus een stukje papier waarop neergepend stond dat ze naar u op zoek waren, dat ze die avond zouden terugkomen en dat het beter zou zijn als jullie zouden vertrekken. Onderaan werd het ondertekend door de bende 18. U was erg geschrokken en had erg veel moeite om uw gevoelens onder controle te houden. U toonde het papiertje aan uw vrouw, maar jullie lieten niets blijken aan de kinderen. Die avond laat werd er opnieuw op de garagepoort geklopt, waarop u naar buiten ging. Uw echtgenote bleef binnen. U keek door het kijkgaatje naar buiten en zag vier jongeren. Zij spraken u aan met uw volledige naam en vermeldden ook de namen van uw vrouw en kinderen. Ze wisten verder reeds veel informatie over u en uw gezin. De jongeren gingen verder dat het een gevaarlijke buurt was en dat u hen moesten betalen zodat zij konden instaan voor uw veiligheid en die van uw gezinsleden. Ze eisten 200 dollar per maand. Indien u zou praten met de politie of het parket, zouden ze jullie vermoorden. Op het einde van de week kwamen de bendeleden de geëiste 200 dollar ophalen. Sindsdien moesten jullie maandelijks 200 dollar overmaken aan de bende.

De afpersing zorgde voor een uiterst stressvolle situatie in uw gezin. U en uw vrouw deden er echter alles aan opdat jullie kinderen niets zouden merken van het hele gebeuren. In januari 2015 leidde de aanhoudende omstandigheden en bijhorende stress tot een zenuwzinking bij uw echtgenote. Ze belandde een week in het ziekenhuis met zware migraineaanvallen en was gedurende een periode niet in staat om voor zichzelf te zorgen. U nam de zorg voor uw echtgenote op zich en ze beterde langzamerhand en herstelde volledig. In die periode nam u de beslissing om te verhuizen uit de wijk, de situatie daar bleek immers duidelijk nefast voor uw gezin. In maart 2015 verhuisden u, uw echtgenote en jullie kinderen naar uw moeder in een andere wijk in San Salvador. Daar woonden jullie vervolgens samen met uw moeder en uw broer tot jullie vertrek uit het land.

Ondertussen kon uw vrouw opnieuw aan het werk, zij het dan voorlopig nog deeltijds. Enkele dagen nadat uw gezin zich bij uw moeder had geïnstalleerd, in de tweede week van maart 2015, werden u en uw echtgenote aangevallen toen jullie op weg waren naar jullie werk. U had die maandagochtend de auto net langs de kant van de weg geparkeerd, toen jullie plots werden benaderd door vier personen die jullie tegen jullie wagen aanduwend. U kreeg een stomp in de maag en een van de vier haalde een wapen boven. Jullie werden uitgescholden en een van de belagers zei dat ze jullie zouden doden. U smeekte voor jullie leven. Toen u wilde opkijken, werden u en uw echtgenote aangemaand om naar de grond te kijken. De man duwde zijn wapen in uw maag en zei dat jullie nu 400 dollar per maand zouden moeten betalen omdat jullie niet hadden gezegd dat jullie de vorige woning hadden verlaten, de eerste 400 dollar zou diezelfde namiddag nog overhandigd moeten worden. De bendeleden maakten zich daarna uit de voeten. U en uw echtgenote waren zeer onder de indruk en reden terug naar het huis van uw moeder. In de namiddag keerde u alleen terug naar dezelfde plaats vlakbij uw werk met het gevraagde bedrag op zak. Toen u aankwam, stapten enkele bendeleden uit een andere auto, namen het geld en vertrokken weer. Een tweetal weken later, op 30 maart 2015, werd u een laatste keer geld afhandig gemaakt. U had net gedaan met werken en was op weg naar uw auto om naar huis te gaan, toen u langs achteren werd benaderd door een persoon die u het geëiste bedrag vroeg. U gaf 400 dollar, de dader reed weg in een auto en u zette vervolgens uw weg naar het huis van uw moeder verder. U gaf uw ontslag en bent nadien niet meer teruggekeerd naar uw werk. Uw echtgenote bleef wel aan de slag, maar werkte van thuis uit. Jullie besloten dat het beter zou zijn om El Salvador te verlaten en kwamen niet meer veel buiten.

Op 11 september 2015 verliet u El Salvador en reisde u met een toeristenvisum met het vliegtuig naar de Verenigde Staten. U vestigde zich in Californië en ging er aan het werk. Uw echtgenote en jullie twee kinderen bleven bij uw moeder wonen in San Salvador. Zij zouden u vervoegen in de Verenigde Staten wanneer u er wat gesetteld zou zijn. In de tussentijd bleef uw vrouw aan het werk voor Avianca, waarvoor ze nog een werkreis naar Colombia diende te maken in oktober 2015, en werkten de kinderen hun schooljaar af. Op 13 januari 2016 reisden ook uw echtgenote en jullie kinderen naar de Verenigde Staten. Jullie bleven vervolgens gedurende enkele jaren op illegale wijze in het land wonen. Door de toenmalige politiek van voormalig president Trump, besloten jullie na verloop van tijd de Verenigde Staten te verlaten. Op 14 november 2019 reisden u, uw echtgenote en jullie kinderen met het vliegtuig via Parijs naar België. Vervolgens deden jullie op 18 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw gezin zullen worden ontvoerd en vermoord door de bende 18.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en de paspoorten van jullie twee kinderen, uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, twee werkcertificaten vanwege Avianca betreffende u en uw echtgenote en twee aanbevelingsbrieven vanwege twee voormalige werkgevers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven

zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot (CGVS, p. 12; CGVS echtgenoot, p. 14-15) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van echtgenoot Jose Miguel BONILLA GONZALEZ (CG 19/26354) die u hieronder kunt lezen:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw gezin zullen worden ontvoerd en gedood door de bende 18 nadat u gedurende enkele maanden in 2014 en 2015 door enkelen van hun leden zou zijn afgeperst maar uiteindelijk zou zijn gestopt met de geëiste bedragen te betalen (CGVS, p. 24-25). Uw echtgenote schuift tijdens haar persoonlijk onderhoud dezelfde vrees naar voren en geeft bij uitbreiding te kennen dat ze een vrees koestert ten aanzien van alle aanwezige criminele bendes (CGVS echtgenote, p. 18).

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen problemen, de zogenaamde afpersing en de vermeende bedreigingen vanwege de bende 18, blijken onvermengd crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geïsoleerd in El Salvador, aangezien u niet over een specifiek profiel beschikt waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden geïsoleerd. U was nooit lid of sympathisant van een politieke partij of een andere groepering, uw echtgenote evenmin (CGVS, p. 7; CGVS echtgenote, p. 7). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient het CGVS echter vast te stellen dat uw verklaringen en die van uw echtgenote verschillende doorslaggevende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig op de helling doen komen te staan, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie naar voren geschoven asielmotieven en vrees. Bijgevolg kan er wat u en uw gezin betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden afgeleid.

Het CGVS kan immers geen enkel geloof hechten aan het gegeven dat de bende u en uw gezin ooit werkelijk gericht zou hebben willen treffen, dat zij jullie specifiek in het vizier zouden hebben gehad of dat dit zich in de toekomst ooit nog zou kunnen voordoen. Om te beginnen geeft u zelf reeds te kennen dat er geen enkele aanleiding zou geweest zijn voor de vermeende afpersing die jullie te beurt zou zijn gevallen in 2014 en 2015. Er zou zich geen enkel specifiek motief wat jullie betreft hebben voorgedaan, dan wel zou het nu eenmaal de courante gang van zaken zijn geweest in de wijk (CGVS, p. 19-20). U maakt bovendien geheel niet aannemelijk dat de bende werkelijk ooit gericht op zoek zou zijn geweest naar u en uw gezin nadat jullie de wijk hadden verlaten en u uw werk had opgegeven. Uw gezin bleef immers na 30 maart 2015, de dag waarop u voor het laatst met de bende zou zijn geconfronteerd, nog vele maanden in San Salvador wonen op het adres van uw moeder, nooit kenden jullie nog enige problemen of hebben jullie ooit iets gemerkt van enig bendelid (CGVS, p. 20-21, p. 23). Dat jullie amper nog buiten zouden zijn gekomen, kan betrekkelijk weinig overtuigen (zie infra). Indien u en uw echtgenote werkelijk voor ontvoering en zelfs jullie leven dienden te vrezen, dan mag het enigszins verbazen dat jullie niet eerder het land zouden zijn ontvlucht. Bovendien kan de opmerking worden gemaakt dat indien men u werkelijk in de gaten had willen houden en u nog verder in het vizier zou hebben gehad, men makkelijk het adres van uw moeder eveneens had kunnen terugvinden. U zou namelijk na beide vermeende confrontaties in de buurt van uw werk daaropvolgend meteen rechtstreeks zijn teruggekeerd naar het huis van uw moeder (CGVS, p. 17, p. 23). U was met andere woorden makkelijk te traceren indien de bende u werkelijk ooit nog zou hebben willen raken en uw nieuwe verblijfsadres te weten zou hebben willen komen, in casu quod non. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat ook uw (schoon)familieleden in El Salvador nooit enige problemen zouden hebben gekend ingevolge de uwe, nooit hebben zij problemen gehad tout court (CGVS, p. 20-21; CGVS echtgenote, p. 10). Afgezien van niet-gerelateerde gezondheidsproblemen, gaat tot op heden alles goed met uw moeder en uw broer, die aan het werk is (CGVS, p. 10, p. 11). Zij wonen nog steeds op hetzelfde adres als datgene waar u en uw gezin gedurende maanden in 2015 onderdak hadden gevonden (CGVS, p. 5), hetzelfde adres waarop de bende hen eenvoudig had kunnen terugvinden indien ze dit had gewild. Het feit dat u en uw gezin nog maanden op een adres in de hoofdstad konden blijven wonen zonder ook maar een bendelid te hebben tegengekomen en het feit dat ook uw familie en uw schoonfamilie gedurende vele jaren, uw vermeende problemen dateren intussen immers reeds van zes jaar geleden, nooit enige problemen zouden hebben gehad, ondergraaft danig de door u vooropgestelde asielmotieven en vrees.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ernstig in het gedrang gebracht door de vaststelling dat het door u en uw gezin gestelde gedrag na de laatste vermeende problemen in maart 2015 in wezen geheel niet in overeenstemming valt te brengen met de vrees die u vooropstelt. Zo mag het om te beginnen ronduit verbazen dat u het advies van de familievriendin, een directrice bij de PNC, eenvoudigweg in de wind zou hebben geslagen (CGVS, p. 24). Deze directrice zou u immers vanuit haar hoedanigheid bij de PNC hulp hebben aangeboden, ze zou jullie jullie aangeraden om klacht neer te leggen en stappen ter bescherming te ondernemen en zou jullie hierin hebben willen begeleiden. Dat jullie zouden hebben geweigerd om hierop in te gaan, brengt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen serieus aan het wankelen. Angst biedt hiertoe geen afdoende verschoning.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, kunnen uw beweringen zijnde dat uw gezin zich in de periode tussen 30 maart 2015 en het vertrek uit El Salvador gedeisd zou hebben gehouden en dat jullie amper zouden zijn buitengekomen niet overtuigen. Het doet tamelijk de wenkbrauwen fronsen dat u volledig stopte met werken en dat uw vrouw zich wendde tot telewerk om zich zo discreter op te stellen, maar dat jullie wel steevast jullie twee kinderen nog naar school lieten gaan (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote, p. 9). (...) en (...) bleven tot in oktober 2015 elke dag naar school gaan, steevast naar dezelfde school als waar ze reeds sinds jonge leeftijd schoolliepen in het centrum van de stad, ondanks dat de bendeleden reeds zouden hebben aangegeven dat ze hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 9-10; CGVS echtgenote, p. 13). Daarnaast hadden de kinderen verscheidene buitenschoolse activiteiten, ook nadat u zich reeds in de Verenigde Staten zou hebben bevonden. Dat u en uw echtgenote op die manier gedurende maanden nog de veiligheid van jullie kinderen in het gedrang zouden brengen terwijl jullie zelf thuis zouden zijn gebleven, doet sterk ongeloofwaardig aan. Uw bijkomende uitleg, dat het om een privéschool gaat die voorzorgsmaatregelen neemt voor de veiligheid (CGVS, p. 9), biedt geen verschoning. Jullie stelden immers gedurende maanden jullie kinderen nog steeds bloot op weg van en naar de school, hetgeen bovendien een uitstekende gelegenheid zou hebben gevormd voor de bende, die zou hebben geweten waar jullie kinderen schoolliepen, om jullie nieuwe verblijfsadres te weten te komen. Uw vrouw bleef bovendien ook nog tot haar vertrek uit het land aan het werk bij het bedrijf waarbij ze alreeds sinds 2002 aan de slag was (CGVS echtgenote, p. 8). (...) werkte dan wel

voornamelijk van thuis uit, uit haar verklaringen komt evenwel naar voren dat zij nog steeds af en toe verplichtingen had die haar aanwezigheid vereisten op kantoor, waar jullie in maart 2015 nog door de bende zouden zijn teruggevonden. Daarbij kan nog worden toegevoegd dat u, uw echtgenote en de kinderen in juli 2015 nog een paspoort bewaarden (CGVS, p. 14; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Wederom dient te worden benadrukt dat, ondanks bovengenoemde observaties, jullie gezin nooit meer enige problemen zou hebben meegemaakt. De vaststelling dringt zich op dat indien de bende u en uw gezin werkelijk had willen treffen, ze hiertoe in wezen reeds ruim te kans hebben gehad, in casu quod non.

Uw geloofwaardigheid wordt finaal teniet gedaan door de vaststelling dat u en uw gezin in juli 2015, aldus nadat zich de problemen met de bende zou hebben voorgedaan, op vakantie zijn gegaan naar het buitenland. U, uw echtgenote en de kinderen reisden op 30 juli 2015 naar de Verenigde Staten om er even te gaan ontspannen en al eens te informeren welke mogelijkheden er waren voor jullie om zich later in het land te vestigen (CGVS, p. 11; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Ongeveer een week later, op 6 augustus 2015, vlogen jullie met z'n allen weer naar El Salvador, terug naar het huis van uw moeder. Dat u vrijwillig met uw vrouw en kinderen terugkeerde naar het land en de omgeving waar u zogenaamd voor ontvoering en de dood diende te vrezen, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid en doet zonder enige twijfel definitief afbreuk aan de door u geschetste vrees en asielmotieven. Uw echtgenote verliet bovendien nogmaals gedurende een tijdje, toen u zich reeds in de Verenigde Staten bevond, het land en wederom keerde zij zonder enige scrupules terug naar San Salvador. (...) reisde voor haar werk immers enkele dagen naar Colombia om er een evenement te organiseren, alweer niet bepaald discreet te noemen, tussen 25 oktober 2015 en 29 oktober 2015 (CGVS echtgenote, p. 11; zie paspoort in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens haar reis bleven jullie kinderen in San Salvador bij uw moeder. Het achterlaten van jullie kinderen in El Salvador, het land waarvan jullie beweren dat er zich wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade voordoet, zaait verdere twijfels. Het gegeven dat u in september 2015 alleen uit El Salvador bent vertrokken en dat u uw echtgenote en uw kinderen heeft achtergelaten op de plek waarvan u beweert dat ze er ten prooi zouden vallen aan ontvoering en moord, reflecteert evenzeer uiterst negatief op uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen, zijnde dat dit een erg moeilijke beslissing zou zijn geweest maar dat u zich er eerst moest settelen alvorens de rest van uw gezin u kon vervolledigen (CGVS, p. 11-12), kan niet overtuigen indien jullie in El Salvador werkelijk voor jullie leven dienden te vrezen. De bijkomende vaststelling dat u en uw gezin vervolgens gedurende meer dan vier jaar in de Verenigde Staten hebben gewoond zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 7, p. 13), brengt uw geloofwaardigheid eveneens op de helling. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen ervoor zorgt dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw beweringen omtrent de vermeende problemen met de bende en uw voorgehouden vrees die hieruit voortvloeit.

U stelt aanvullend dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door de criminele bendes te worden gevisieerd, gezien u heeft vernomen dat dit de praktijk is bij mensen die terugkeren uit het buitenland (CGVS, p. 25). Ook uw vrouw wenst te benadrukken dat veel Salvadoranen die naar hun land van herkomst terugkeren vervolgens door de bendes om het leven worden gebracht (CGVS echtgenote, p. 18).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van

herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kan de door u en uw echtgenote naar voren geschoven vrees ingevolge jullie zogenaamde problemen niet als geloofwaardig worden bestempeld. Daarbij maakt u geenszins aannemelijk dat specifiek u en uw gezin louter door een verblijf in het buitenland enigszins geviseerd zou worden. Zowel u als uw echtgenote beperken zich immers tot uiterst algemene beweringen, zijnde dat dergelijke zaken zich nu eenmaal voordoen en dat u dit vernomen zou hebben via nieuwsberichten (CGVS, p. 25; CGVS echtgenote, p. 18). Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Een algemene verwijzing naar een bepaalde situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het CGVS evenmin een vrees in uw hoofde of dat van uw gezin kan vaststellen ingevolge de problemen die uw kinderoppas zou hebben gekend (CGVS, p. 25). Zij zou in augustus 2015 na meer dan twintig jaar uw familie hebben verlaten omdat haar eigen familieleden toen bij een bende betrokken zou zijn geraakt. U kan niet zeggen welke bende dit dan wel zou zijn en of deze vermeende situatie op eender welke manier in verband zou kunnen worden gebracht met het asielaanvraag dat u zelf aanbrengt (CGVS, p. 25). Hoe dan ook, uw eigen problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden en wederom dient het CGVS ernaar te verwijzen dat niemand van uw familie ooit enige problemen heeft gekend met de bendes (CGVS, p. 20). U maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat u of uw gezinsleden enige vrees zouden dienen te koesteren ingevolge de vermeende problemen van uw kinderoppas bijna zes jaar geleden.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar El Salvador.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezin betreft, u legde jullie paspoorten en identiteitskaarten voor, dient het CGVS op te werpen dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist. Uw huwelijksakte, de werkcertificaten van Avianca en de aanbevelingsbrieven vanwege eerdere werkgevers zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Verder beschikt u over geen enkele verdere documentatie die uw verklaringen enigszins zouden kunnen staven (CGVS, p. 24).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van de artikels 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het artikel 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van het artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, evenals van machtsoverschrijding"

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekende partijen vorderen in hoofdde de nietigheid van de bestreden beslissingen omwille van het feit dat er tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel verzoekende partijen conform artikel 51/4 aangegeven hadden de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekende partijen achten hierdoor artikelen 10 en 13 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stellen verzoekende partijen er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens hen een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van hun verzoek. Verzoekende partijen stellen geschonden te zijn in hun hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens wijzen verzoekende partijen op de taalwet, stellen zij dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijzen verzoekende partijen erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekende partijen concluderen dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissingen dienen te worden vernietigd.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissingen. Alle verklaringen van verzoekende partijen werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissingen zijn eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekende partijen gaan er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partijen brengen overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslagen van de interviews van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de "verklaring DVZ" en de "vragenlijst CGVS", blijkt niet dat verzoekende partijen er bezwaar tegen maakten dat zij zonder tolk werden geïnterviewd, of

dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekende partijen gevraagd naar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekende partijen, p. 3) en verklaarden zij dat alles goed was verlopen en corrigeerden zij een fout. Gevraagd of zij de "tolk" er goed hadden verstaan antwoordden verzoekende partijen "Ja" (Notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekende partijen, p. 4). Verzoekende partijen haalden buiten één fout geen enkel probleem of nadeel aan dat zij zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermelden zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor hen zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zij verder ook niet aangeven op welke manier het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans verliep een invloed heeft gehad op de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat zij de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekende partijen het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in hun moedertaal konden voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken hen in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor hun verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen niet als vluchteling erkennen noch subsidiaire bescherming toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"De door u ingeroepen problemen, de zogenaamde afpersing en de vermeende bedreigingen vanwege de bende 18, blijken onvermengd crimineel van aard te zijn geweest. U haalt zelf geen enkele aan de Vluchtelingenconventie gelinkte reden aan waarom u in het bijzonder zou worden geviséerd in El Salvador, aangezien u niet over een specifiek profiel beschikt waarom u om andere dan geldelijke redenen zou worden geviséerd. U was nooit lid of sympathisant van een politieke partij of een andere groepering, uw echtgenote evenmin (CGVS, p. 7; CGVS echtgenote, p. 7). De door u ingeroepen feiten vallen dan ook buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van Genève. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Hierbij dient het CGVS echter vast te stellen dat uw verklaringen en die van uw echtgenote verschillende doorslaggevende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig op de helling doen komen te staan, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie naar voren geschoven asielmotieven en vrees. Bijgevolg kan er wat u en uw gezin betreft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden afgeleid.

Het CGVS kan immers geen enkel geloof hechten aan het gegeven dat de bende u en uw gezin ooit werkelijk gericht zou hebben willen treffen, dat zij jullie specifiek in het vizier zouden hebben gehad of dat dit zich in de toekomst ooit nog zou kunnen voordoen. Om te beginnen geeft u zelf reeds te kennen dat er geen enkele aanleiding zou geweest zijn voor de vermeende afpersing die jullie te beurt zou zijn gevallen in 2014 en 2015. Er zou zich geen enkel specifiek motief wat jullie betreft hebben voorgedaan, dan wel zou het nu eenmaal de courante gang van zaken zijn geweest in de wijk (CGVS, p. 19-20). U maakt bovendien geheel niet aannemelijk dat de bende werkelijk ooit gericht op zoek zou zijn geweest naar u en uw gezin nadat jullie de wijk hadden verlaten en u uw werk had opgegeven. Uw gezin bleef immers na 30 maart 2015, de dag waarop u voor het laatst met de bende zou zijn geconfronteerd, nog vele maanden in San Salvador wonen op het adres van uw moeder, nooit kenden jullie nog enige problemen of hebben jullie ooit iets gemerkt van enig bendelid (CGVS, p. 20-21, p. 23). Dat jullie amper nog buiten zouden zijn gekomen, kan betrekkelijk weinig overtuigen (zie infra). Indien u en uw

echtgenote werkelijk voor ontvoering en zelfs jullie leven dienden te vrezen, dan mag het enigszins verbazen dat jullie niet eerder het land zouden zijn ontvlucht. Bovendien kan de opmerking worden gemaakt dat indien men u werkelijk in de gaten had willen houden en u nog verder in het vizier zou hebben gehad, men makkelijk het adres van uw moeder eveneens had kunnen terugvinden. U zou namelijk na beide vermeende confrontaties in de buurt van uw werk daaropvolgend meteen rechtstreeks zijn teruggekeerd naar het huis van uw moeder (CGVS, p. 17, p. 23). U was met andere woorden makkelijk te traceren indien de bende u werkelijk ooit nog zou hebben willen raken en uw nieuwe verblijfsadres te weten zou hebben willen komen, in casu quod non. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat ook uw (schoon)familieleden in El Salvador nooit enige problemen zouden hebben gekend ingevolge de uwe, nooit hebben zij problemen gehad tout court (CGVS, p. 20-21; CGVS echtgenote, p. 10). Afgezien van niet-gerelateerde gezondheidsproblemen, gaat tot op heden alles goed met uw moeder en uw broer, die aan het werk is (CGVS, p. 10, p. 11). Zij wonen nog steeds op hetzelfde adres als datgene waar u en uw gezin gedurende maanden in 2015 onderdak hadden gevonden (CGVS, p. 5), hetzelfde adres waarop de bende hen eenvoudig had kunnen terugvinden indien ze dit had gewild. Het feit dat u en uw gezin nog maanden op een adres in de hoofdstad konden blijven wonen zonder ook maar een bendelid te hebben tegengekomen en het feit dat ook uw familie en uw schoonfamilie gedurende vele jaren, uw vermeende problemen dateren intussen immers reeds van zes jaar geleden, nooit enige problemen zouden hebben gehad, ondergraaft danig de door u vooropgestelde asielmotieven en vrees.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ernstig in het gedrang gebracht door de vaststelling dat het door u en uw gezin gestelde gedrag na de laatste vermeende problemen in maart 2015 in wezen geheel niet in overeenstemming valt te brengen met de vrees die u vooropstelt. Zo mag het om te beginnen ronduit verbazen dat u het advies van de familievriendin, een directrice bij de PNC, eenvoudigweg in de wind zou hebben geslagen (CGVS, p. 24). Deze directrice zou u immers vanuit haar hoedanigheid bij de PNC hulp hebben aangeboden, ze zou jullie jullie aangeraden om klacht neer te leggen en stappen ter bescherming te ondernemen en zou jullie hierin hebben willen begeleiden. Dat jullie zouden hebben geweigerd om hierop in te gaan, brengt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen serieus aan het wankelen. Angst biedt hiertoe geen afdoende verschoning.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, kunnen uw beweringen zijnde dat uw gezin zich in de periode tussen 30 maart 2015 en het vertrek uit El Salvador gedeisd zou hebben gehouden en dat jullie amper zouden zijn buitengekomen niet overtuigen. Het doet tamelijk de wenkbrauwen fronsen dat u volledig stopte met werken en dat uw vrouw zich wendde tot telewerk om zich zo discreter op te stellen, maar dat jullie wel steevast jullie twee kinderen nog naar school lieten gaan (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote, p. 9). (...) en (...) bleven tot in oktober 2015 elke dag naar school gaan, steevast naar dezelfde school als waar ze reeds sinds jonge leeftijd schoolliepen in het centrum van de stad, ondanks dat de bendeleden reeds zouden hebben aangegeven dat ze hiervan op de hoogte waren (CGVS, p. 9-10; CGVS echtgenote, p. 13). Daarnaast hadden de kinderen verscheidene buitenschoolse activiteiten, ook nadat u zich reeds in de Verenigde Staten zou hebben bevonden. Dat u en uw echtgenote op die manier gedurende maanden nog de veiligheid van jullie kinderen in het gedrang zouden brengen terwijl jullie zelf thuis zouden zijn gebleven, doet sterk ongeloofwaardig aan. Uw bijkomende uitleg, dat het om een privéschool gaat die voorzorgsmaatregelen neemt voor de veiligheid (CGVS, p. 9), biedt geen verschoning. Jullie stelden immers gedurende maanden jullie kinderen nog steeds bloot op weg van en naar de school, hetgeen bovendien een uitstekende gelegenheid zou hebben gevormd voor de bende, die zou hebben geweten waar jullie kinderen schoolliepen, om jullie nieuwe verblijfsadres te weten te komen. Uw vrouw bleef bovendien ook nog tot haar vertrek uit het land aan het werk bij het bedrijf waarbij ze alreeds sinds 2002 aan de slag was (CGVS echtgenote, p. 8). (...) werkte dan wel voornamelijk van thuis uit, uit haar verklaringen komt evenwel naar voren dat zij nog steeds af en toe verplichtingen had die haar aanwezigheid vereisten op kantoor, waar jullie in maart 2015 nog door de bende zouden zijn teruggevonden. Daarbij kan nog worden toegevoegd dat u, uw echtgenote en de kinderen in juli 2015 nog een paspoort bekwamen (CGVS, p. 14; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Wederom dient te worden benadrukt dat, ondanks bovengenoemde observaties, jullie gezin nooit meer enige problemen zou hebben meegemaakt. De vaststelling dringt zich op dat indien de bende u en uw gezin werkelijk had willen treffen, ze hiertoe in wezen reeds ruim te kans hebben gehad, in casu quod non.

Uw geloofwaardigheid wordt finaal teniet gedaan door de vaststelling dat u en uw gezin in juli 2015, aldus nadat zich de problemen met de bende zou hebben voorgedaan, op vakantie zijn gegaan naar het buitenland. U, uw echtgenote en de kinderen reisden op 30 juli 2015 naar de Verenigde Staten om er even te gaan ontspannen en al eens te informeren welke mogelijkheden er waren voor jullie om zich

later in het land te vestigen (CGVS, p. 11; zie paspoorten in de groene farde van het administratief dossier). Ongeveer een week later, op 6 augustus 2015, vlogen jullie met z'n allen weer naar El Salvador, terug naar het huis van uw moeder. Dat u vrijwillig met uw vrouw en kinderen terugkeerde naar het land en de omgeving waar u zogenaamd voor ontvoering en de dood diende te vrezan, ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid en doet zonder enige twijfel definitief afbreuk aan de door u geschetste vrees en asielmotieven. Uw echtgenote verliet bovendien nogmaals gedurende een tijdje, toen u zich reeds in de Verenigde Staten bevond, het land en wederom keerde zij zonder enige scrupules terug naar San Salvador. (...) reisde voor haar werk immers enkele dagen naar Colombia om er een evenement te organiseren, alweer niet bepaald discreet te noemen, tussen 25 oktober 2015 en 29 oktober 2015 (CGVS echtgenote, p. 11; zie paspoort in de groene farde van het administratief dossier). Tijdens haar reis bleven jullie kinderen in San Salvador bij uw moeder. Het achterlaten van jullie kinderen in El Salvador, het land waarvan jullie beweren dat er zich wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade voordoet, zaait verdere twijfels. Het gegeven dat u in september 2015 alleen uit El Salvador bent vertrokken en dat u uw echtgenote en uw kinderen heeft achtergelaten op de plek waarvan u beweert dat ze er ten prooi zouden vallen aan ontvoering en moord, reflecteert evenzeer uiterst negatief op uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen, zijnde dat dit een erg moeilijke beslissing zou zijn geweest maar dat u zich er eerst moest settelen alvorens de rest van uw gezin u kon vervolledigen (CGVS, p. 11-12), kan niet overtuigen indien jullie in El Salvador werkelijk voor jullie leven dienden te vrezan. De bijkomende vaststelling dat u en uw gezin vervolgens gedurende meer dan vier jaar in de Verenigde Staten hebben gewoond zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 7, p. 13), brengt uw geloofwaardigheid eveneens op de helling. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen ervoor zorgt dat het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw beweringen omtrent de vermeende problemen met de bende en uw voorgehouden vrees die hieruit voortvloeit.

U stelt aanvullend dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door de criminele bendes te worden gevisieerd, gezien u heeft vernomen dat dit de praktijk is bij mensen die terugkeren uit het buitenland (CGVS, p. 25). Ook uw vrouw wenst te benadrukken dat veel Salvadoranen die naar hun land van herkomst terugkeren vervolgens door de bendes om het leven worden gebracht (CGVS echtgenote, p. 18).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kan de door u en uw echtgenote naar voren geschoven vrees ingevolge jullie zogenaamde problemen niet als geloofwaardig worden bestempeld. Daarbij maakt u geenszins aannemelijk dat specifiek u en uw gezin louter door een verblijf in het buitenland enigszins geviseerd zou worden. Zowel u als uw echtgenote beperken zich immers tot uiterst algemene beweringen, zijnde dat dergelijke zaken zich nu eenmaal voordoen en dat u dit vernomen zou hebben via nieuwsberichten (CGVS, p. 25; CGVS echtgenote, p. 18). Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Een algemene verwijzing naar een bepaalde situatie volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het CGVS evenmin een vrees in uw hoofde of dat van uw gezin kan vaststellen ingevolge de problemen die uw kinderoppas zou hebben gekend (CGVS, p. 25). Zij zou in augustus 2015 na meer dan twintig jaar uw familie hebben verlaten omdat haar eigen familieleden toen bij een bende betrokken zou zijn geraakt. U kan niet zeggen welke bende dit dan wel zou zijn en of deze vermeende situatie op eender welke manier in verband zou kunnen worden gebracht met het asielrelaas dat u zelf aanbrengt (CGVS, p. 25). Hoe dan ook, uw eigen problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden en wederom dient het CGVS ernaar te verwijzen dat niemand van uw familie ooit enige problemen heeft gekend met de bendes (CGVS, p. 20). U maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat u of uw gezinsleden enige vrees zouden dienen te koesteren ingevolge de vermeende problemen van uw kinderoppas bijna zes jaar geleden.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar El Salvador.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezin betreft, u legde jullie paspoorten en identiteitskaarten voor, dient het CGVS op te werpen dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist. Uw huwelijksakte, de werkcificaten van Avianca en de aanbevelingsbrieven vanwege eerdere werkgevers zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale

bescherming. Verder beschikt u over geen enkele verdere documentatie die uw verklaringen enigszins zouden kunnen staven (CGVS, p. 24)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partijen duiden op de omstandigheden waarin de persoonlijke onderhouden "*met de post COVID-19-maatregelen*" hebben plaatsgevonden in die zin dat "*alle sprekers in "plexiglazen dozen" worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf "in het midden van deze dozen" bevindt, als een soort "kermisfenomeen"*" en in dit verband wijzen op "*ontmenselijkende*" omstandigheden, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekers zich beperken tot een algemene kritiek doch zonder aan te tonen dat deze omstandigheden een invloed hebben gehad op het afleggen van hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden. Verzoekende partijen noch hun raadsman, die hen bijstond tijdens deze onderhouden, hebben hier noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud noch bij het afsluiten ervan opmerkingen over gemaakt en te kennen gegeven dat zij hierdoor niet bij machte zouden zijn hun vluchtmotieven kenbaar te maken en consistente verklaringen desbetreffend af te leggen. Verzoekende partijen gaan er tevens aan voorbij dat het spreken achter plexiglas kadert in de COVID-19 beschermingsmaatregelen en een methodiek is die in meerdere publieke ruimtes wordt gebruikt, waaronder tevens de terechtzittingen op de Raad. Verzoekende partijen tonen geheel niet aan en de Raad ziet ook niet in dat het afleggen van verklaringen achter een plexiglas onmenselijke omstandigheden zouden zijn en van enige invloed zou zijn geweest op hun

verklaringen. Hoewel verzoekende partijen erop wijzen dat deze plexiglazen absoluut geen “*tweewegcommunicatie*” tussen de verzoekende partij en de tolk en tussen de tolk en de asielzoeker vergemakkelijken en er in een dergelijke context interpretatiefouten en/of misverstanden zijn, beperken zij zich louter tot deze algemene en hypothetische kritiek, doch zonder *in concreto* aan te tonen welke misverstanden of interpretatiefouten er *in casu* zouden zijn gerezen en die afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekers slagen er niet in de door hen ingeroepen problemen met de bende 18 aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen enkele poging, doch beperken zich louter tot het volharden in hun verklaringen en het poneren dat zij op basis van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op hun herkomst uit El Salvador en de aanwezigheid van de bendes in hun woonplaatsen. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk maken. Het komt aan verzoekers toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, doch zij blijven hier in gebreke. Een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot “*het voordeel van de twijfel*”, die niet is toegespitst op de elementen *in casu* is evenmin van die aard om de motieven in de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op het risicoprofiel dat zij hebben, in die zin dat gesteld wordt dat de tweede verzoekende partij en hun dochter vrouwen zijn die door bendeleden kunnen worden gepest en door het extreme geweld kunnen worden ontvoerd, gewond verkracht of vermoord, dat hun zoon een jonge man is die door het extreme geweld kan worden ontvoerd, gewond of vermoord, alsmede in een wijk wonen die door een bende wordt gecontroleerd en dat de kinderen kunnen worden gerekruteerd en een gemakkelijke prooi vormen voor een bende omdat zij naar school moeten gaan, wordt vastgesteld dat het louter aanhalen van een risicoprofiel onder verwijzing van algemene informatie niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aan te tonen, nu zij in gebreke blijven hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat vrouwen en meisjes in El Salvador een specifieke sociale groep vormen en dat geweld tegen vrouwen en meisjes er wijdverspreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als vrouw zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekers neergelegde en geciteerde UNHCR “*Guidelines*” (verzoekschrift, stuk 3), die stellen dat “*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*” (p. 38). Verzoekers vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekers parafraseren deze stelling van UNHCR tevens in hun verzoekschrift. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers noch gedurende de procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan het profiel van vrouw of jongeren gelinkte problemen hebben aangehaald.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Verzoekers betogen ook nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun eerdere problemen en hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen en incidenten door en met bende leden van bende 18 niet geloofwaardig, om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bende leden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als

foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoekende partijen met betrekking tot hun neergelegde documenten een algemene theoretische uiteenzetting geven en aangeven dat niets in hun verklaringen het mogelijk maakt hun opmerkingen in twijfel te trekken en er geen tegenstrijdigheden zijn in hun verklaringen "*die coherent en gelijk zijn aan de documenten*", gaan zij volstrekt voorbij aan de specifieke en pertinente vaststellingen met betrekking tot de neergelegde documenten die voor de duidelijkheid hier worden herhaald:

"De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezin betreft, u legde jullie paspoorten en identiteitskaarten voor, dient het CGVS op te werpen dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist. Uw huwelijksakte, de werkcertificaten van Avianca en de aanbevelingsbrieven vanwege eerdere werkgevers zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Verder beschikt u over geen enkele verdere documentatie die uw verklaringen enigszins zouden kunnen staven (CGVS, p. 24)".

De kritiek die verzoekers onder verwijzing naar de "*Nansen Note – 2018/03*" uiten op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd ter staving van het persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers uiten geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van deze documenten, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel "sociale groep", valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

2.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in

aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers hekelen dat de COI Focus van 12 oktober 2020 en de UNHCR Guidelines van maart 2016 niet zijn gevoegd aan het administratief dossier, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar deze bronnen maar ook naar de “COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, alsook naar de vindplaats ervan, door het meedelen van de relevante internetlinks. De Raad ziet niet in hoe het loutere feit dat de rapporten niet fysiek bij het administratief dossier werden gevoegd, verzoekende partijen heeft belemmerd deze te consulteren aan de hand van de vermelde internetlinks. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoekende partijen bij het verzoekschrift zelf de UNHCR guidelines voegen, zodat zij niet kunnen voorhouden hiervan geen kennis te hebben. Verzoekende partijen verwijzen overigens in de voetnoten van het verzoekschrift zelf naar een aantal internetlinks, waaronder deze van de UNHCR guidelines. Aldus maken zij niet aannemelijk dat zij niet in staat zijn om de internetlinks die in de bestreden beslissingen worden vermeld, te consulteren noch maken zij aannemelijk dat deze internetlinks niet langer consulteerbaar zijn. Een mogelijke schending van de rechten van de verdediging blijkt dan ook niet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

In zoverre verzoekers menen dat zij door de huidige coronacrisis bij een terugkeer naar El Salvador een risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF